

N:o 28.

Ank. till Riksd. Kansli den 26 Febr. 1879, kl. 2 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, angående ny lönestat för Kammarrätten; Gifven Stockholms slott den 21 Februari 1879.

Sedan löneregleringskomitén den 6 November 1878 afgifvit underdånigt betänkande och förslag angående lönereglering m. m. för Kammarrätten, samt bemälda embetsverk med underdånigt utlåtande i ämnet af den 29 i samma månad till Kongl. Maj:t inkommit, vill Kongl. Maj:t, under åberopande af hvad i förevarande fråga bilagda protokoll öfver finansärenden för denna dag innehåller, föreslå Riksdagen:

dels att, med godkännande af ej mindre det förslag till stat för Kammarrätten, som finnes i nämnda protokoll intagen, än äfven af de vilkor och förbehåll, som blifvit i fråga om samma stat föreslagna, från och med år 1880 förhöja det å riksstatens sjunde hufvudtitel för Kammarrätten uppförda ordinarie anslag med 41,675 kronor, eller från 127,925 kronor till 169,600 kronor; i hvilket fall det nu å extra stat för år 1880 äskade anslag till Kammarrätten 22,320 kronor kan från nämnda stat afföras;

dels ock medgifva, att för Kammarrättens embets- och tjänstemän samt betjente ifrågakommande ålderstillägg må få utgå af sjunde hufvudtitelns förslagsanslag till ålderstillägg, äfvensom att berörda anslag för sådant ändamål förhöjes med 8,000 kronor utöfver det belopp, som i nådiga propositionen angående statsverkets tillstånd och behof blifvit äskadt, eller till 28,000 kronor.

Bih. till Riksd. Prot. 1879. 1 Saml. 1 Afd. 11 Häft.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande Utskott tillhandahållas, och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

Hans Forssell.

*Utdrag af protokollet öfver Finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i Statsrådet å Stockholms slott den 21 Februari 1879.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Statsministern Friherre DE GEER,
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena BJÖRNSTJERNA,
Statsråden: Herr LAGERSTRÅLE,
 THYSELIUS,
 LOVÉN,
 Friherre VON OTTER,
 FORSSELL,
 ROSENSVÅRD,
 VON STEYERN och
 MALMSTRÖM.

Chefen för Finansdepartementet, Statsrådet Forssell föredrog i underdånighet lönereglerngskomiténs betänkande och förslag den 6 November 1878, angående lönereglerng m. m. för Kammarrätten, äfvensom Kammarrättens den 29 i samma månad öfver berörda betänkande och förslag afgifna underdåniga utlåtande, samt anförde härefter:

»I öfverensstämmelse med hvad hittills egt rum vid pröfning af löneregleringskomiténs förslag angående andra embetsverk, torde allt hvad komitén hemställt i fråga om Kammarrätten, som ej är af beskaffenhet att omedelbart beröra dess organisation eller lönestat, böra för närvarande lemnas å sido för att upptagas till pröfning först i sammanhang med utfärdandet af den nya instruktion för verket, hvartill den ifrågasatta lönestatens antagande kan föranleda.

Den af komitén väckta frågan om förändring af arbetssättet inom Kammarrätten i så måtto, att revisionskommisarierna skulle öfvertaga föredragning af vissa mål, i hvilket hänseende Kammarrätten uttryckt en mening, som afviker från komiténs, synes mig, likasom frågan om sekreterarens föredragningsskyldighet, så mycket hellre vara att hänföra till sådana ämnen, hvilka böra först i sammanhang med instruktionen upptagas till pröfning, som komitén icke förutsatt någon härå beroende förhöjning af revisionskommisariernes eller sekreterarens löneförmåner, och icke heller kammarrättsrådets lönevilkor eller antalet af ledamöter inom verket torde vara af samma frågor beroende.

Hvad nu först angår Kammarrättens i det underdåniga utlåtandet gjorda hemställan, att dess ledamöters antal må ökas från 6 till 8, i hvilken syftning något förslag icke blifvit af komitén framställt, så framgår af den utredning, komitén lemnat i afseende å antalet af de till Kammarrätten under en längre följd af år inkomna målen, att dessa ingalunda visat sig vara stadda i någon år från år stigande tillväxt, utan tvärtom under senare tiden varit färre till antalet än för ett tiotal af år sedan. Vid sådant förhållande synes mig Kammarrättens hemställan icke vara grundad på något förefintligt verkligt behof, och då en möjligen uppkommande tillfällig balans i Kammarrätten likasom i hofrätterna lämpligast torde böra undanröjas genom ett tillfälligt förstärkande af arbetskrafterna, hvartill hufvudtitelns besparingar torde komma att lemna erforderlig tillgång, finner jag mig icke kunna biträda Kammarrättens hemställan om ökande af ledamöternes antal.

Deremot finner jag den såväl af komitén som af Kammarrätten ifrågasatta tillökningen af revisorerne vara af behofvet påkallad och tillstyrker bifall härtill.

Indragningen af kanslist- och kammarskrifvare-befattningarne, hvilken indragning egt rum i hittills reglerade verk, torde otvifvelaktigt böra ske äfven inom Kammarrätten, och Kammarrätten har ej heller i detta hänseende gjort någon egentlig invändning mot komiténs förslag.

I fråga om de af komitén föreslagna lönebeloppen har Kammarrätten ej haft annan anmärkning, än att aflöningen för första gradens tjenstemän, enligt Kammarrättens åsigt, borde sättas något högre än föreslaget blifvit. Men då denna aflöning är lika med den, som i öfriga nyreglerade verk medgifvits tjenstemän af samma grad, och de skäl, Kammarrätten anfört för en afvikelse inom Kammarrätten från hvad sålunda i allmänhet är vordet bestämdt, icke synas mig giltiga, tillstyrker jag att Eders Kongl. Maj:t härutinnan måtte godkänna komiténs förslag.

Mot de grunder, komitén följt vid beräkningen af anslaget till vikariatsersättning, arvode åt extra biträden och renskrifningskostnad, har Kammarrätten i två hänseenden framställt anmärkningar, hvilka synas mig förtjena afseende.

Komitén, som hyst den åsigten, att det inom Kammarrätten hittills tillämpade feriestystemet skulle upphöra, har föreslagit att i dess ställe semester må, när sådant utan hinder för göromålens behöriga gång kan ske, åtnjutas af Kammarrättens president och ledamöter samt andra gradens tjänstemän under en och en half månad samt af första gradens tjänstemän under en månad årligen. Kammarrätten har häremot anmärkt att, med afseende derå, att Kammarrätten är domstol, semestersystemet icke vore lämpligt, enär genom detsammans användande skulle inträffa, att under vissa tider hvarje år hälften af domarembetena inom Kammarrätten komme att utöfvas af tillfällige adjungerade ledamöter, hvilka ledamöters antal i händelse af förfall för de tjänstgörande ordinarie domarne skulle kunna än ytterligare ökas. Och har Kammarrätten ansett en dylik anordning vara så mycket mera betänklig, som erfarenheten visat, att det under sommarmånaderna vore med synnerlig svårighet förenadt att finna personer, som voro villige att bestrida ifrågavarande tjänstgöring och tillika egde därför erforderliga egenskaper.

Hvad Kammarrätten härutinnan anfört synes mig vara väl grundadt, och då vid regleringen af rikets hofrätter icke blifvit ifrågasatt att utbyta hofrättsledamöternes ferier mot semester, anser jag icke heller att ett dylikt utbyte bör ega rum i Kammarrätten hvad dess president och ledamöter angår, utan att dessa fortfarande må åtnjuta ferier under samma tid som hittills. Beträffande åter tjänstemännen, torde komiténs förslag i afseende å semester böra tillämpas.

Under förutsättning af bifall till hvad jag sålunda föreslagit, skulle något semester-vikariat icke ifrågakomma för Kammarrättens ledamöter. Kammarrätten har i sitt utlåtande upplyst, att, med tillämpning af feriestystemet för ledamöterna, ej heller skulle erfordras semester-vikariat för notarierna, enär ledighet kunde beredas dem, utan att behof af vikarie uppstode. Det af komitén föreslagna beloppet till vikariatsersättning skulle således, enligt den beräkning Kammarrätten gjort, kunna nedsättas med 2,300 kronor.

Å andra sidan har Kammarrätten på anförda skäl hemställt, att till Kammarrättens disposition fortfarande må bibehållas ett å embetsverkets nuvarande stat uppfördt anslag till gratifikationier åt e. o. tjänstemän och vaktbetjente, uppgående till 1,350 kronor. Vid regleringen af andra embetsverk, exempelvis Statskontoret, Generaltullstyrelsen och senast Kammarkollegium, har Eders Kongl. Maj:t ansett embetsverken böra tilläggas anslag till s. k. flitpenningar, och enligt min åsigt bör äfven Kammarrätten komma i åtnjutande af en dylik förmån, hvartill torde kunna anslås i jemnt tal 1,300 kronor; på grund af hvad jag sålunda så i ena som andra hänseendet anfört tillåter jag mig i underdånighet föreslå, att det af

komitén beräknade anslaget till vikariatsersättning m. m., 29,400 kronor, måtte i staten uppföras till allenast 28,400 kronor och benämnas anslag »till vikariatsersättning, arfvoden åt extra biträden, flitpenningar och renskrifningskostnad».

I sammanhang med frågan om Kammarrättens lönestat torde jemväl böra komma under öfvervägande hvad komitén föreslagit i fråga om tjenstemännens sportler, deribland advokatfiskalens aktoratsarfvode, samt om upphörande af sigillpenningarne för vaktbetjeningen. Härvid har jag ingen annan anmärkning att framställa, än att, med afseende å hvad af ordföranden i komitén och af Kammarrätten blifvit anfördt i fråga om berörda aktoratsarfvode, advokatfiskalen torde böra bibehållas vid enahanda förmåner, han i detta hänseende för närvarande åtnjuter, och detta så mycket hellre, som det nuvarande aktoratsarfvodet utgår efter samma beräkningsgrund, som Eders Kongl. Maj:t, på komiténs förslag, ansett böra tillämpas i afseende å Kammarkollegii advokatfiskal.

I öfverensstämmelse med Eders Kongl. Maj:ts beslut vid Kammarkollegii löneroglering, torde den till statsverket ingående expeditionslösen inom Kammarrätten äfvensom sigillpenningarne böra utbytas mot stämpladt papper. Hvarvid torde böra iakttagas, att den tjensteman, som erhåller Kammarrättens uppdrag att handhafva försäljningen af och beläggningen med stämpladt papper, bör af de inflytande stämpelmedlen, enligt redogörelse, åtnjuta den honom hittills tillförsäkrade provision af influten lösen.

Under förutsättning af Eders Kongl. Maj:ts godkännande af hvad jag nu i underdånighet yttrat, och med tillämpning af den vid de senast reglerade embetsverken stadgade bestämmelsen om afdrag å vaktmästarnes kontanta lön för förmånen af fri bostad, skulle följande stat ifrågakomma att för Kammarrätten fastställas:

	Lön.	Tjenstgöringspenningar.	Summa.	
	Kronor.	Kronor.	Kronor.	
Presidenten	7,600	2,400	10,000	} Efter 5 år kan lönen höjas med 600 kronor.
1 Kammarrättsråd	4,400	2,000	6,400	
5 D:o	22,000	10,000	32,000	
<i>Kansliet:</i>				
1 Sekreterare	3,000	1,500	4,500	} Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor och efter 10 år med ytterligare 500 kro- nor.
1 Notarie	1,800	1,200	3,000	
2 D:o	3,600	2,400	6,000	
Transport	—	—	61,900	

	Lön. Kronor.	Tjenst- görings- penningar. Kronor.	Summa. Kronor.		
Transport			61,900		
<i>Aktuarie- och registratorskontoret:</i>					
1 Aktuarie och registrator	1,800	1,200	3,000	} Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor och efter 10 år med ytterligare 500 kro- nor.	
<i>Advokatfiskalskontoret:</i>					
1 Advokatfiskal	3,000	1,500	4,500		
<i>Öfverrevisionsdepartementet:</i>					
1 Revisionskommissarie	3,000	1,500	4,500		
2 D:o	6,000	3,000	9,000		
1 Revisor	1,800	1,200	3,000		
17 D:o	30,600	20,400	51,000		
Till vikariatsersättning, arfvoden åt extra biträden, flitpenningar och renskrifningskostnad					28,400
1 Förste vaktmästare	800	300	1,100*		} Efter 5 år kan lönen höjas med 100 kronor.
1 Vaktmästare	500	300	800*		
3 D:o	1,500	900	2,400*		
Summa	—	—	169,600		

* Om vaktmästare i sådan egenskap åtnjuta fri bostad, skall, så länge denna förmån kvarstår, lönen minskas med 150 kronor.

För att bereda tillgång till det belopp som, enligt förestående statsförslag, kan blifva erforderligt för ålderstillägg åt Kammarrättens personal, synes mig framställning till Riksdagen böra göras derom, att berörda ålderstillägg må få utgå af det å sjunde hufvudtiteln uppförda förslagsanslag till ålderstillägg, äfvensom att samma anslag för ifrågavarande ändamål för år 1880 förhöjes med 8,000 kronor utöfver det belopp, som i nådiga propositionen till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof blifvit äskadt, eller till 28,000 kronor.

De vilkor, hvarunder den sålunda föreslagna nya afföningen må åtnjutas,

torde, i hufvudsaklig öfverensstämmelse med hvad som blifvit bestämdt för rikets hofrätter enligt nådiga kungörelsen den 19 Maj 1876, böra fastställas sålunda:

att embets- och tjänsteman i Kammarrätten skall vara underkastad den vidsträcktare tjänstgöringsskyldighet eller jemkning i åligganden, som vid en möjligen inträdande förändrad organisation af embetsverket eller dess särskilda afdelningar eller eljest i allmänhet kan varda stadgad;

att med embete eller tjänst i Kammarrätten icke må förenas annan tjänst å rikets, Riksdagens eller kommuns stat, ej heller annan tjänstebefattning, med mindre den finnes icke vara hinderlig för fullgörande af tjänstgöringen i Kammarrätten; dock att tjänsteman, som vid den nya löneregleringens inträdande redan innehar tjänst utom Kammarrätten, må densamma bibehålla, så länge den icke är för tjänstgöringen i Kammarrätten hinderlig;

att aflöningarne för Kammarrättens embets- och tjänstemän samt betjente fördelas i lön och tjänstgöringspenningar, hvilka senare få uppbäras endast för den tid tjänstens innehafvare verkligen tjänstgjort eller åtnjutit ferier eller semester, men skola, för den tid, han eljest varit från tjänstgöring befriad, utgå till den, som tjänsten förrättat;

att den, som af sjukdom hindras att sin tjänst förrätta, eger uppbära hela lönen; men att den, som eljest undfår ledighet för svag helsas vårdande, enskilda angelägenheter eller särskilda uppdrag, kan förpligtas att under ledigheten utöfver sina tjänstgöringspenningar afstå så mycket af lönen, som för tjänstens förrättande erfordras eller eljest prövas skäligt;

att vid sjukdomsförfall, eller när det erfordras för beredande af semester, tjänsteman af lägre grad skall vara skyldig att, om han förordnas till högre befattning inom Kammarrätten, densamma, emot åtnjutande, i förstnämnda fall, af de för befattningen anslagna tjänstgöringspenningar, men eljest af deremot svarande belopp i stället för egna tjänstgöringspenningar, bestrida, dock ej längre än tre månader under ett år;

att, der förhöjning af lönen efter viss tids fortsatt innehafvande af tjänst i samma lönegrad anses böra medgifvas, tidpunkten för första förhöjningen bestämmes att inträda efter fem år, under vilkor, att innehafvaren mera än fyra år af denna tid sjelf bestridt sin egen eller, på grund af förordnande, annan statens tjänst, dock att härvid icke må föras honom till last den tid han åtnjutit semester, och för andra förhöjningen, om sådan eger rum, efter ytterligare fem år, på samma vilkor, under iakttagande, hvad så väl den ena som den andra förhöjningen angår, deraf att den högre aflöningen ej får tillträdas, förr än vid början af kalenderåret näst efter det den stadgade tjänsteåldern blifvit uppnådd; börande löntagaren dervid tillgodoräknas den tid, som före den nya statens utfärdande förflutit från hans tillträde till tjänsten, vare sig på grund af fullmakt eller konstitutional, eller på grund af förordnande i följd af frågan om verkets omorganisation;

att president och ledamot skall vara förpligtad att vid fyllda 70 års ålder

från tjensten afgå samt efter 65 lefnadsår och 35 tjensteår icke vara ovilkorligen berättigad att för sjukdom erhålla tjenstledighet; samt

att tjensteman skall, då han uppnått 65 lefnads- och minst 35 tjensteår, vara förpligtad att med oakortad lön såsom pension från tjensten afgå, Eders Kongl. Maj:t eller Kammarrätten, der det tillkommer denna att afskedet utfärda, dock obetaget att låta med detsamma anstå, derest och så länge den pensionsberättigade pröfvas kunna i tjensten på ett tillfredsställande sätt gagna det allmänna och kan finnas villig att i densamma kvarstå.

Då det nu framlagda förslaget icke afser indragning af andra befattningar, än kanslist- och kammarskrivare-tjensterna, samt de innehafvare af dylika tjänster, som icke vid organisationens genomförande vardas till andra platser befordrade, antagligen kunna, mot fortfarande tjenstgöringsskyldighet, beredas arfvoden motsvarande deras nuvarande aflöning, anser jag något särskildt anslag för genomförande af embetsverkets organisation icke vara erforderligt.

Med åberopande af hvad jag nu i underdånighet anfört hemställer jag, att Eders Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen att:

dels, med godkännande af ej mindre det nu framlagda förslaget till stat för Kammarrätten än äfven af de vilkor och förbehåll, som blifvit i fråga om samma stat föreslagna, från och med år 1880 förhöja det å riksstatens 7:de hufvudtitel uppförda ordinarie anslag till Kammarrätten med 41,675 kronor eller från 127,925 kronor till 169,600 kronor; i hvilket fall det nu å extra stat för år 1880 äskade anslag till Kammarrätten 22,320 kronor kan från nämnda stat afföras;

dels ock medgifva, att för Kammarrättens embets- och tjenstemän samt betjente ifrågakommande ålderstillägg må få utgå af 7:de hufvudtitelns förslagsanslag till ålderstillägg, äfvensom att nämnda anslag för sådant ändamål förhöjes med 8,000 kronor utöfver det belopp, som i nådiga propositionen angående statsverkets tillstånd och behof blifvit äskadt, eller till 28,000 kronor“.

Häruti instämde Statsrådets öfriga ledamöter; Och behagade Hans Maj:t Konungen i nåder gilla och bifalla hvad Statsrådet sålunda hemställt.

Departementschefen uppläste härefter ett, under förutsättning af bifall till hans omförmälda underdåniga hemställan, i förväg uppsatt förslag till nådig proposition;

och befalde Kongl. Maj:t att i enlighet med berörda, detta protokoll bilagda förslag, proposition skulle till Riksdagen aflåtas.

Ex protocollo

Gustaf Munthe.